

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken

Reg.nr.: 98/435-DGG

Uitspraak

in het geding tussen

UAP-Nieuw Rotterdam Schade N.V., nevenvestiging te Rotterdam,
eiseres, gemachtigde C. Visser,

en

het Landelijk instituut sociale verzekeringen, rechtsopvolger van
de Bedrijfsvereniging voor Bank- en Verzekeringswezen, Groothandel
en Vrije Beroepen, verweerder.

1. Ontstaan en loop van de procedure

Op 3 juni 1987 zijn de heer A. van Alem en mevrouw H.G.I.M. Knegtel, geboren op 12 oktober 1930, betrokken geweest bij een auto-ongeval te Duitsland. Tengevolge van dit ongeval is mevrouw H.G.I.M. Knegtel arbeidsongeschikt geworden. Zij heeft in verband hiermee tot 3 juni 1988 uitkering ingevolge de Ziektewet (hierna: ZW) ontvangen en vervolgens tot 1 oktober 1995, de maand waarin zij 65 jaar is geworden, uitkering ingevolge de Wet op de Arbeidsongeschiktheidsverzekering (hierna: WAO) van verweerders rechtsvoorganger, de Bedrijfsvereniging voor Bank- en Verzekeringswezen, Groothandel en Vrije Beroepen.

Verweerder heeft de heer A. van Alem en zijn verzekeraar (hierna: eiseres) bij brieven van respectievelijk 4 november 1987 en 3 december 1987 op grond van artikel 52a van de ZW aansprakelijk gesteld voor de aan mevrouw H.G.I.M. Knegtel verstrekte ZW-uitkering.

Bij brief van 31 augustus 1988 heeft verweerder eiseres op grond van artikel 90 van de WAO tevens aansprakelijk gesteld voor de ingaande 3 juni 1988 aan mevrouw H.G.I.M. Knegtel verstrekte WAO-uitkering. In deze brief is voorts een opgave verstrekt van het volledig uitgekeerde ziekengeld over de periode van 3 juni 1987 tot en met 2 juni 1988. Aan eiseres is verzocht een bedrag van f 33.599,80 aan uitgekeerde ZW-uitkering te voldoen. Eiseres heeft bij brief van 21 september 1988 aangegeven op dit schrijven terug te komen.

Vervolgens heeft eiseres, na brieven van verweerder van 12 december 1988 en 3 februari 1989, bij brief van 8 februari 1989 een minnelijke regeling voorgesteld.

Bij brief van 3 april 1992 heeft verweerder onder meer opgave gedaan van een voorlopige vordering ten bedrage van f 117.479,04. Eiseres heeft daarop bij brief van 15 juni 1992 medegedeeld in afwachting te zijn van aanvullende informatie.

Verweerder heeft vervolgens bij brieven van 20 oktober 1992 en 7 december 1992 aan eiseres verzocht een bedrag van f 117.479,04 vermeerderd met wettelijke rente te voldoen.

Bij brief van 19 februari 1993 heeft verweerder een verdere opgave van haar vordering (f 133.765,84 plus rente) gedaan.

Na een schriftelijke reactie van eiseres van 8 april 1993 heeft verweerder bij brief van 29 juli 1993 een verdere opgave van de vordering tot en met juni 1993 gedaan, waarna eiseres zich bij brief van 27 augustus 1993 bereid heeft verklaard de vordering tot en met 30 juni 1993 te voldoen (f 146.019,53 plus rente) teneinde een minnelijke regeling te bewerkstelligen.

Verweerder heeft bij brief van 4 oktober 1993 medegedeeld het over te maken bedrag van f 146.019,53 plus rente te beschouwen als een voorschotbetaling en heeft daarnaast opgave van de vordering tot en met september 1993 gedaan (f 152.146,37 plus rente).

Eiseres heeft hierop bij brief van 21 december 1993 gereageerd en aangegeven bereid te zijn 70% van f 152.146,37 = f 106.024,59 (na opgave te vermeerderen met rente) over te maken. Naar aanleiding hiervan heeft verweerder bij brief van 21 februari 1994 eiseres er uitdrukkelijk op gewezen dat de gehele vordering wordt gehandhaafd. Verweerder heeft tevens een renteberekening en de vordering tot en met februari 1994 aan eiseres doen toekomen.

Bij brief van 10 januari 1995 heeft verweerder een opgave van de vordering tot en met december 1994 gedaan. Eiseres wordt aan deze brief herinnerd op 14 maart 1995. Eiseres heeft verweerder bij brief van 10 april 1995 onder meer bericht niet bereid te zijn tot verdere restitutie.

Verweerder heeft bij brief van 4 mei 1995 aangegeven geen aanleiding te zien de vordering te beperken. Op 21 juni 1995 heeft verweerder opgave van de vordering tot en met 30 juni 1995 gedaan.

Bij brief van 14 december 1995 heeft verweerder aan eiseres een slotopgave van de vordering gegeven in verband met het feit dat mevrouw H.G.I.M. Knegtel in oktober 1995 65 jaar is geworden. Aan eiseres is verzocht een bedrag van f 95.448,13 plus rente te betalen. Verweerder heeft eiseres bij brief van 15 april 1995 herinnerd aan de brieven van 4 mei 1995, 21 juni 1995 en 14 december 1995.

Eiseres heeft bij brieven van 18 april 1996 en 19 september 1996 gereageerd, waarna verweerder en eiseres de correspondentie over de hoogte van de vordering vervolgd hebben met brieven van 24 september 1996, 4 oktober 1996, 8 juli 1997 en 9 juli 1997.

Verweerder heeft bij brief van 19 augustus 1997 verklaard bereid te zijn een reductievoorstel van 20% te accepteren en genoegen te nemen met een (slot)betaling van f 65.000,- inclusief rente.

Bij brief van 2 oktober 1997 heeft eiseres bezwaar gemaakt tegen de brief van 19 augustus 1997.

Bij besluit van 9 februari 1998 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) heeft eiseres bij brief van 25 februari 1998, ingekomen bij de rechtbank op 3 maart 1998, beroep ingesteld.

Verweerder heeft bij brief van 9 april 1998 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 29 september 1999. Eiseres heeft zich laten vertegenwoordigen door mr C. Visser.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr W.P.F. Oosterbos, werkzaam bij het Gemeenschappelijk Administratiekantoor, districtskantoor Rotterdam.

2. Overwegingen

In dit geding dient de vraag te worden beantwoord of het bestreden besluit in rechte kan standhouden.

Aan het bestreden besluit tot niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar ligt primair het standpunt ten grondslag dat de brief van 19 augustus 1997 geen besluit in de zin van de Awb is waartegen bezwaar gemaakt kan worden omdat het om een privaatrechtelijke rechtshandeling gaat. Evenmin is de brief een schadebesluit. Subsidiair heeft verweerder gesteld dat het bezwaar te laat is ingediend en de overschrijding van de bezwaartermijn niet verschoonbaar is.

De rechtbank overweegt als volgt.

Niet betwist is dat partijen de onderhavige kwestie, voortvloeiend uit het verhaalsrecht dat verweerder op grond van artikel 52a van de ZW en artikel 90 van de WAO heeft, aanvankelijk in een civielrechtelijk kader hebben geplaatst. Partijen hebben vanuit dit perspectief uitvoerig en zeer langdurig over de (hoogte van de) ontstane vordering gecorrespondeerd, totdat eiseres de brief van 19 augustus 1997 in een publiekrechtelijke context heeft geplaatst en deze brief als een besluit in de zin van de Awb heeft beschouwd.

Onder een besluit wordt volgens artikel 1:3, eerste lid, van de Awb verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

Naar het oordeel van de rechtbank behelst de brief van 19 augustus 1997 geen besluit in vorenbedoelde zin aangezien deze brief niet op rechtsgevolg is gericht. De brief van 19 augustus 1997 maakt deel uit van een reeks - in rubriek 1 weergegeven - brieven waarin partijen over en weer standpunten hebben ingenomen, regelingen zijn voorgesteld en (minnelijke) schikkingen zijn beproefd. Deze brief onderscheidt zich niet, althans niet in relevante mate, van eerdere brieven waarin (schikkings)voorstellen zijn gedaan. Van enig beoogd rechtsgevolg is dan ook geen sprake.

Voorzover eiseres al kon menen dat verweerder beoogd heeft in correspondentie ter zake een definitief standpunt weer te geven, merkt de rechtbank op dat er brieven van eerdere datum zijn aan te wijzen dan de door eiseres daartoe aangemerkte brief, die veeleer aan die omschrijving zouden voldoen, zoals bijvoorbeeld verweerders brief van 14 december 1995.

Bij gebrek aan beoogd rechtsgevolg is er geen sprake van een rechtshandeling als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Reeds daarom kan de brief van 19 augustus 1997 niet als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt, zodat de rechtbank niet toekomt aan beantwoording van de vraag of de vermeende rechtshandeling publiekrechtelijk dan wel civielrechtelijk van aard is, respectievelijk beantwoording van de vraag of er sprake is van een schadebesluit. De rechtbank komt evenmin toe aan beoordeling van de subsidiaire grond van het bestreden besluit.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank tot de slotsom gekomen dat de brief van 19 augustus 1997 geen besluit in de zin van de Awb is en het bezwaar van eiseres mitsdien terecht niet ontvankelijk is verklaard, zij het echter op grond van een andere dan door verweerder gebezigde motivering. De rechtbank ziet hierin aanleiding het beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit te vernietigen. Aangezien de rechtbank voorts van oordeel is dat een besluit gebaseerd op de door rechtbank aangegeven grond, tot dezelfde uitkomst leidt als het bestreden besluit ziet de rechtbank reden gebruik te maken van de haar bij artikel 8:72, derde lid, van de Awb verleende bevoegdheid om te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

Voor het overige merkt de rechtbank nog op dat zij, gelet op het voorgaande, buiten beschouwing laat of het Convenant verhaalsrecht WAO van 27 november 1998, waaraan ook eiseres deelneemt, van invloed is of had moeten zijn op het voorgelegde geschil.

Voor een veroordeling in de proceskosten ziet de rechtbank tenslotte geen aanleiding. Wel dient verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht te vergoeden.

3. Beslissing

De rechtbank,

recht doende:

verklaart het beroep gegrond,

vernietigt het bestreden besluit,

bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven,

bepaalt dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht van f 420,-- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr W.I. Degeling.

De beslissing is, in tegenwoordigheid van mr C.W. van de Wal-de Jong als griffier, uitgesproken in het openbaar op 15 oktober 1999.

De griffier:

De rechter:

Afschrift verzonden op: 15 OKT. 1999

Een belanghebbende - waaronder in elk geval eiseres wordt begrepen - en verweerder kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Centrale Raad van Beroep, Postbus 16002, 3500 DA Utrecht. De termijn voor het indienen van het beroepschrift bedraagt zes weken en vangt aan met ingang van de dag na die waarop het afschrift van deze uitspraak is verzonden.

